

Ἡ ἽΑχραντος Θεοτόκος Ὁδηγήτριά μας στὴν Μνήμη τοῦ Θεοῦ*

Τὸ Μυστήριον τῆς ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι
Συλλήψεως καὶ Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ
στὴν καρδιά μας

ΚΑΙ ΠΑΛΙ Θεομητορικὴ Πανήγυρις!... Ἄς συναχθοῦν
μὲ προθυμία καὶ ἐνθεο ζῆλο τὰ φωτόμορφα τῆς
Ἐκκλησίας τέκνα!... Ἄς μὴ λείψῃ κανεὶς θεοτοκοφίλος!...
Ὅσοι τῆς Πράξεως καὶ ὅσοι τῆς Θεωρίας... Ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι πτερώνουν
τὸ Λογιστικὸ μὲ τὴν καρδιακὴ προσευχὴ καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι χαλινώνουν
τὸ Θυμικὸ μὲ τὴν ἀγάπην... Ὅσοι μαραίνουν τὸ Ἐπιθυμητικὸ μὲ τὴν ἐγκρά-
τεια καὶ ὅσοι διανύουν τὸ στάδιο τῆς καθάρσεως... Αὐτοὶ ποὺ ἔχουν ἐνσημανθῆ
μὲ τὸν ἐνυπόστατο φωτισμὸ τῆς Χάριτος καὶ Αὐτοὶ ποὺ φέρουν στὶς καρδιές
τους τὴν «Ἀγίαν Εἰκόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλέως»¹.

Σύμπας ὁ θεόφρων λαὸς τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἄς προστρέξῃ ἀγαλλο-
μένῳ ποδὶ καὶ ἄς κυκλώσῃ «τὸ ἽΑχραντον καὶ Ζωαρχικὸν Σκῆνωμα»² τῆς
Πανάγνου Θεοτόκου, κείμενο ἱεροπρεπῶς στὸ Ζωοδόχο Μνήμα τῆς
Γεθσημανῆ.

Οἱ τὰ θεῖα φρονοῦντες καὶ τὰ οὐράνια ποθοῦντες· οἱ ἔχοντες ἐνεργὸν τὸ
«Βασιλικὸν Χρῖσμα τῆς Θεώσεως»³· οἱ εὐωδιάζοντες τὸ «Μῦρον τοῦ
Ὀνόματος»⁴ τοῦ Ἠγαπημένου Χριστοῦ· ὅλοι μαζί, σκιρτῶντες καὶ χαίροντες
«χαρᾶ ἀνεκλαλήτῳ καὶ δεδοξασμένῳ»⁵, ἄς προσκυνήσουμε πανευλαδῶς τὸ
Ζωαρχικὸ καὶ Θεοδόξαστο Σῶμα τῆς Ὑπερευλογημένης Κόρης καὶ ἄς
ἀντλήσουμε Ζωὴν, διότι Αὐτὸ ἐδέχθη «ὄλον τῆς Θεότητος τὸ Ζωαρχικὸν
Πλήρωμα»⁶ καὶ κατέστη Σκῆνωμα τῆς Δόξης τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἅπαντες, θεόληπτοι καὶ πνευματοφόροι καὶ χριστοφόροι, ἄς προπέμ-
ψουμε τὴν ἔμψυχον Κιβωτὸν τοῦ ζῶντος Θεοῦ στὴν ὀλόφωτο ἄνοδό της,
στὸ ὑπερφυῆς ταξίδι Της πρὸς τὰς Αὐλὰς τοῦ Οἴκου τοῦ Θεοῦ, στὴν Εἰσοδό
Της στα ὄντως Ἅγια τῶν Ἀγίων, τὰ Οὐράνια ἼΑδυτα, ἐκεῖ ὅπου

«καὶ πηγὰ τῆς ἀενάου Ζωῆς, τὰ ῥεῖθρα τοῦ θεοβλύστου Φω-
τός, οἱ ποταμοὶ τῆς αἰεζῶου φωτοχυσίας, ἡ περιοχὴ πάντων τῶν
ἀγαθῶν, τὸ ἔσχατον τέλος, οὐδέποτε παντελῶς οὐδὲν ἐκεῖ Πατὴρ
προσκυνεῖται, καὶ Υἱὸς δοξάζεται, Πνεῦμα Ἅγιον ἀνυμνεῖται, ἡ
ἐνιαία τῆς Μῖα ἐν Τριάδι Θεότητος Φύσις»⁷.

᾽Ω Ἄχραντε Θεοτόκε, ἅς γίνη σήμερα μία κοινή πανήγυρις οὐρανίων καὶ ἐπιγείων!... Ἄς συνευφρανθοῦν οἱ ἄγγελοι μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ πᾶσα γλῶσσα ἅς εὐφημήσῃ μὲ **ἀπαθῆ καὶ θεῖον πόθον καὶ αὔλον καὶ ἄληκτον ἔρωτα**⁸ τὰ θεομητορικά Σου Μεγαλεῖα, διότι

«Σὺ μόνη, Παρθένε, εἶσαι μεθόριον μεταξύ τοῦ Κτίστου καὶ τῶν κτισμάτων· Σὺ λαμβάνεις τὸ πλήρωμα ὄλων τῶν τοῦ Θεοῦ χαρίτων· καὶ οὕτω διαμοιράζεις αὐτὰς καὶ εἰς Ἄγγελους καὶ εἰς ἀνθρώπους, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς καθαρότητος, καὶ τῆς πρὸς Σὲ αὐτῶν ἀγάπης· ὅθεν ὅσον περισσότερον χαίρουν καὶ ἀγάλλονται νὰ Σὲ δοξάζουν, τόσον περισσότερας λαμβάνουσι καὶ τὰς ἐκ Θεοῦ διὰ Σοῦ εἰς αὐτοὺς ἐκδεδομένας ἐλλάμψεις· καὶ ὅσω περισσότεραν ἀγάπην ἔχουσι εἰς Σέ, τόσον καὶ περισσότερας μετέχουσι παρὰ Θεοῦ χάριτας»⁹.

* * *

ΜΗΠΩΣ ὁμως, μετὰ τὴν θριαμβευτικὴ εἴσοδο τῆς Θεοτόκου στὰ Ἄχειροποίητα πλέον Ἅγια τῶν Ἁγίων¹⁰, ἡ Θεόπαις Μαριὰμ ἐλησμόνησε, «ἐπελάθετο τοῦ λαοῦ Αὐτῆς»¹¹; Ὅχι, μὴ γένοιτο! Ἄς μὴ προσεγγίση σὲ καμμία τεταπεινωμένη καὶ συντετριμμένη κατὰ Χριστὸν καρδιά καὶ ἅς ἀπέλθῃ μακρὰν αὐτῆς μία τοιαύτη ἀνευλαθῆς καὶ ἀνίερως σκέψις!...

Ἡ Πάναγος, κατὰ τὴν δωδεκαετῆ παραμονὴν Αὐτῆς στὰ Ἱερὰ Ἄδυτα τοῦ ἐπιγείου καὶ χειροποιήτου Ναοῦ, ἐδίωξε τὴν *Ἡουχαστικὴ Μέθοδο*, κατεγίνετο στὴν «**Θεοπτίαν τοῦ Θεοῦ**» καὶ κατόπιν μᾶς παρέδωσε «τὴν **Νοερὰν Πρωῶξιν καὶ Θεωρίαν**», γενομένη τοιουτοτρόπως τῆς «**Νοερᾶς Προσευχῆς Διδασκάλος**»¹².

Καὶ τώρα, ἀπὸ τὰ Οὐράνια Ἄδυτα, ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπενθυμίξῃ μὲ μητρικὴ στοργὴ σὲ κάθε θεοτοκόφιλο τέκνο Τῆς: «**Υἱέ, μὴ ἀπόση θεσμοὺς Μητρὸς σου!**»¹³· καὶ δὲν παύει νὰ μᾶς παρακινῇ στὴν Νηπιτικὴ Ἔργασία τῆς *Καρδιακῆς Προσευχῆς*.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μάλιστα, ἐμφανίσθηκε ἡ Πανάχραντος σὲ ἕναν ἐνάρετο Ἀγιορείτη Μοναχὸ καὶ τὸν προέτρεψε στοργικά:

«**Νὰ λὲς τὴν “Εὐχή”, τὸ “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με” ... Κι ἐγὼ τὴν λέω...**»¹⁴!...

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ὡς γνήσια τέκνα καὶ εὐπειθεῖς μαθηταὶ τῆς Ὑπερυλογημένης Μητρὸς καὶ Διδασκάλου, μᾶς νουθετοῦν, ὅτι μὲ τὴν συνεχῆ ἐπανάληψι τῆς *Εὐχῆς τοῦ Ἰησοῦ*, ὁ νοῦς καλλιεργεῖ τὴν ἀδιάλειπτη *Μνήμη τοῦ Θεοῦ*· ἡ δὲ ἐπίμονη αὐτῆς ἐργασία ὀδηγεῖ στὴν *Νοερὰ Προσευχή*, δηλαδὴ στὴν «**ἐμφύτευσι**» τοῦ Ὀνόματος τοῦ Κυρίου στὸ βάθος τῆς *καρδίας* μετὰ αἰσθήσεως καὶ ἀγαπητικῆς διαθέσεως.

«Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς μὴ χωρίζετε τὰς καρδίας ὑμῶν ἀπὸ Θεοῦ, ἀλλὰ προσμένετε καὶ φυλάσσετε αὐτὰς μετὰ τῆς μνήμης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πάντοτε· ἕως οὗ ἐμφυτευθῆ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἕσω ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ μηδὲν ἕτερον ἐνοῆ, ἵνα μεγαλυνθῆ ὁ Χριστὸς ἐν ὑμῖν»· «ἀδιαλείπτως τοίνυν παράμεινον τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ἵνα καταπίῃ ἡ καρδία τὸν Κύριον καὶ ὁ Κύριος τὴν καρδίαν καὶ γένηται τὰ δύο εἰς ἓν»¹⁵.

Μνήμη τοῦ Θεοῦ σημαίνει κυριολεκτικῶς νὰ εἴμεθα πάντοτε ἐνωμένοι μετὰ τὸν Κύριο, μέσῳ τῆς ἀποκλειστικῆς καὶ σταθερᾶς προσκολλήσεως τοῦ νοῦ στὴν *Εὐχή τοῦ Ἰησοῦ*, λαλουμένης ἐν τῇ καρδίᾳ μετὰ τὸν ἐνδιάθετο λόγο, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἀποδιώκεται κάθε ἀλλότριος λογισμὸς.

Αὕτη εἶναι ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν προσευχὴν καὶ τὴν *Νοερὰ Πράξι*, εἶναι δὲ «μακάριοι οἱ νήφοντες κατὰ Θεὸν διηνεκῶς», δηλαδὴ «οἱ αἰεὶ ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς μνήμην Θεοῦ»¹⁶.

Αὐτοί, οἱ αἰεὶ νήφοντες, βιώνουν τὸ μέγα καὶ σωτήριο Μυστήριον τῆς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι *Συλλήψεως* καὶ *Γεννήσεως* τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν· τοῦ Μυστηρίου δὲ αὐτοῦ Διδάσκαλος εἶναι καὶ πάλι ἡ Ἁειπάρθενος Κόρη:

«Καὶ Αὕτη πρὸ τοῦ νὰ συλλάβῃ οὐσιωδῶς καὶ σωματικῶς τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, συνέλαβεν Αὐτὸν ἀσωμάτως καὶ πνευματικῶς ἐν τῇ Αὐτῆς καρδίᾳ, καὶ ἐκνοφόρησε καὶ ἐγέννησε κατὰ τὸν μυστικὸν τρόπον»¹⁷, εὐρισκομένη εἰσέτι στὰ ἐπίγεια Ἔδρατα, μέσῳ τῆς *Νοερᾶς Πράξεως* καὶ *Θεωρίας*.

Ἡ τοιαύτη δὲ πνευματικὴ *Σύλληψις* καὶ *Γέννησις*, μᾶς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι, διδαχθέντες ὑπὸ τῆς Παναγίας, ἀποκτᾶται

«κυρίως καὶ ἐξαιρέτως διὰ τῆς τοῦ νοῦς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἐξαιρέτως διὰ τῆς ἐν τῇ καρδίᾳ συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως μελετωμένης θείας καὶ μονολογίστου προσευχῆς, τῆς λεγούσης: «Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με»· ἐνοικεῖ γὰρ διὰ τῆς προσευχῆς ταύτης ἐν τῇ καρδίᾳ καθ' ἕξιν, καὶ συλλαμβάνεται ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»¹⁷.

* * *

ἌΛΛ' ὃ Θεοχαρίτωτε Μῆτερ, «πάντων τῶν Χριστιανῶν τὸ καταφυγίον»¹⁸! Εὐσπλαγχνὴ Ὁδηγήτρια καὶ Διδάσκαλέ μας στὴν οὐρανοδρόμο πορεία μας πρὸς τὴν θέωσι, βοήθησέ μας νὰ τηροῦμε τοὺς μητρικούς «θεσμούς» Σου! Ἀξίωσέ μας νὰ πορευώμεθα με φρόνησι, ἐργήγορσι καὶ νῆψι, ὥστε νὰ προκαλοῦμε εἰς Σὲ ἄφατη ἀγαλλίασι καὶ εὐφροσύνῃ, διότι «υἱὸς φρόνιμος εὐφραίνει Μητέρα αὐτοῦ»¹⁹!...

Εἶθε, φιλότεκνε Κόρη, νὰ διαφυλάττης καὶ σῴξης ἀπὸ κάθε ἐπιβουλὴ ὀρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν ἐμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, τοὺς ὁποίους ἔλαβες ὡς κληρονομίαν ἀπὸ τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν Σου:

«**Ἢ μετὰ τόκον Παρθένος καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σῴξεις ἀεὶ, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν Σου**»²⁰!...

«**Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς Σου καὶ μὴ ἐπιλάβῃ τοῦ Λαοῦ Σου καὶ τοῦ Οἴκου τοῦ Πατρὸς Σου**»²¹!...

(*) Περιοδ. «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 333/Ιούλιος-Αὐγουστος 2006, σελ. 305-307.

1. Ἀδδᾶ Ἡσαίου, *Λόγος ΚΕ΄, § ια΄*, σελ. 154, ἐν Βόλῳ 1962.
2. Ἱ. Δαμασκηνοῦ, *Εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου Κανὼν, Ὠδὴ ΣΤ΄, Εἰρμός*.
3. Ἱ. Νικολάου Καβάσιλα, PG τ. 150, στλ. 521B/*Περὶ τῆς ἐν Χριστῷ Ζωῆς, Λόγος Β΄*.
4. Ἅσμα Ἀσμάτων α΄ 3.
5. Πρὸλ. Α΄ Πέτρο. α΄ 8.
6. Ἅγιου Ἀνδρέου Κρήτης, PG τ. 97, στλ. 1068B/*Λόγος ΙΒ΄, Εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου*.
7. Ἅγιου Ἀνδρέου Κρήτης, PG τ. 97, στλ. 1100CD-1101A/*Λόγος ΙΔ΄, Εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου*.
8. Ἅγιου Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ἔργα, Ε.Π.Ε. τ. 11, σελ. 312, Θεσσαλονίκη 1986/*Ὀμιλία ΝΓ΄, Εἰς τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, § 39*.
9. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἐορτοδρόμιον, σελ. 661, Βενετία 1836. Πρὸλ. Ἅγιου Γρηγορίου Παλαμᾶ, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 308 καὶ 310-312, §§ 37 καὶ 39.
10. Πρὸλ. Ἐδρ. θ΄ 11 καὶ 24.
11. Πρὸλ. Ψαλμ. μδ΄ 11.
12. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Κῆπος Χαρίτων, σελ. 1956-196α καὶ σελ. 2156, ἐκδ. «Β. Ρηγοπούλου», Θεσσαλονίκη 1979.
13. Παροιμ. Σολομ. α΄ 8.
14. Περιοδ. «**Ὁσιος Γρηγόριος**», ἀριθ. 17/1992, σελ. 88 ἐ., «*Μοναχὸς Ἀρσένιος Γρηγοριάτης (1912-1991)*».
15. Ὁσίων Καλλίστου καὶ Ἰγνατίου Ξανθοπούλων, *Περὶ τῶν αἰρουμένων ἡσυχῶς διῶναι, § μθ΄, Φιλοκαλία τ. Δ΄*, σελ. 248 καὶ 247, ἐκδ. «ΑΣΤΗΡ», ἐν Ἀθήναις 1961.
16. Ὁσίου Ἐφραίμ Σύρου, Ἔργα τ. Β΄, σελ. 262 καὶ 253, ἐκδ. «Τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας», Θεσσαλονίκη 1989.
17. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἐορτοδρόμιον, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 254.
18. Ἀκολουθία Ἀποδείπνου, Εὐχὴ «*Ἄσπιλε, Ἀμόλυντε...*».
19. Παροιμ. Σολομ. ιζ΄ 21.
20. Ἅγιου Κοσμά Μελεῶδοῦ, *Εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου Κανὼν, Ὠδὴ Θ΄, Εἰρμός*.
21. Πρὸλ. Ψαλμ. μδ΄ 11.